

dets Bedkommende og for de øvrige Kjøbstæder.

Madsen: Eigeoverfor det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (København) vil jeg kun sige, at Kommunerne ikke selv bestemme deres Forretningsorden eller Maaden, hvorpaa de skulle vælge deres Repræsentanter. Det gjør den lovgivende Magt, og af den Grund kan jeg ikke se nogen Forskjel mellem Børnepligten og Valget til Kommunalraadet, thi de Bestemmelser, hvorefter Børnepligten og dette Valg skal udføres, udgaa begge fra den lovgivende Magt.

Ordføreren: „Valgbar til den større Del af Sogneraadet og Byraadet og til Borgerrepræsentationen i København“ kan det opfattes paa anden Maade, end at det er hele Borgerrepræsentationen i København? Ellers maatte der have staaet den større Del af Sogneraadet, Byraadet og Borgerrepræsentationen i København.

Ulstrup: Naar jeg finder mig opfordret til at tage Ordet i denne Sag, vil jeg forudstikke den udtrykkelige Bemærkning, at mine Anskuelser derom væsentlig kun støtte sig til de Erfaringer, jeg har hentet i min egen Valgkreds. Jeg vil ikke paa nogen Maade mistkjende de Bevæggrunde, der have fremhaaret dette Lovforslag, men jeg finder dog med mange Andre, at der er væsentlige Betænkkeligheder for Kommunerne ved at gaa ind derpaa, navnlig fordi det jo ganske vist giver de Ubemidlede, de mindre Beseftede en overvældende Majoritet til at dominere Valgretten og til at bringe Flertallet af deres Kandidater ind i den kommunale Administration. Naar Talen er om at overtage et Ansvar ligeoverfor Offentligheden, saa mener jeg rigtignok, at Intelligents og Uegennytte bør være de Faktorer, som nærmest maa komme i Betragtning, og som vi maa tragte efter at indføre i den kommunale Styrelse, og hvorvel jeg ikke nogensinde har bedømt eller nogensinde vil bedømme Menneskets Værd efter Standsforskjellighed, men alene vil bedømme dets Værd efter dets Handlinger, saa kan jeg

dog paa ingen mulig Maade slutte mig til et Lovforslag, som stiller Almenhedens Sikkerhed og Orden, dens Be og Vel i et sekundært Forhold og derimod fremdrager Individernes Eighedsret som Formaal. Begrebet om Frihed har for os Mennesker en forskjellig Betydning, og det skal ingenlunde være min Hensigt at fremstille min Anskuelse som den eneste rigtige; men jeg støtter mig til selve Naturforholdene, som tydelig og klart overbevise mig om, at enhver Frihed, som ikke er fornuftig begrændset, kun bringer Fortræd og Ulykke. Saaledes se vi, hvorledes den ædle Plante henrygner og forgaar, naar den ikke bliver fredet og beskyttet imod det fremtrængende Ukrudt, som hurtigt vil omslutte og kvæle det; vi se, hvorledes Dyrenes Vildhed udarter til Grumhed og Glubbhed, naar ikke Menneskets Kløgt formaa at tvinge dem, og vi se, hvad der i nærværende Tilfælde og navnlig under vor nu bevægede Tid mest maa staa klart for os og komme i Betragtning, at den svage menneskelige Natur udarter i en endnu farligere Grad end Naturen hos Dyret, naar der gives den stort Spillerum. Hele Universet, Alt, hvad der eksisterer, maa gaa til Grunde og forsvinde, naar det skal undvære den høiere Styrelse, som raader i vor Tilværelse, og lige saavist som vi i denne Styrelse finde som en uomstødelig Sandhed et vidunderligt Sammenhold mellem de enkelte Led, men dog en stærkt fremtrædende Begrændsning i Friheden, lige saa vist have vi netop dert bestemte Regler at holde os til, naar Talen er om at udvide Menneskets Frihed. Men vi vide jo Alle, at de forskjellige Livsstillinger skabe forskjellige Begreber om, hvad der er Ret, og hvad der er Uret, og at det ikke kan være anderledes. Det ligger i den svage Natur, at jo mere den onde Tilbøielighed tilfredsstilles, jo mere tiltager den i Styrke; vi se jo, hvorledes Fattigdom og Næringsforger skabe Bitterhed og Mistillid til den bestaaende

Rettelse.